

Calor de rècord i suor freda

Per frenar l'extrema dreta, queden bé els discursos, les xapes... però és millor una administració eficaç

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Unió i vicepresident segon del CIESC

La calor sufocant ha estat utilitzada al llarg de la història del cinema com un element catalitzador de violència i atiador de baixes passions. Potser l'exemple més paradigmàtic n'és *Body Heat* (*Fuego en el cuerpo*), en què la humitat de Florida embolcalla el protagonista en el seu descens per una espiral d'atracció autodestructiva. La suor del convalescent James Stewart a *Rear Window* (*La finestra indiscreta*), símbol del desig in crescendo, també ha esdevingut una imatge icònica de les altes temperatures. Ara bé, els films que possiblement il·lustren millor com un ambient tòrrid és terreny adobat per a la revolució *Falling Down* (*Un dia de fúria*), de Joel Schumacher, i *Do The Right Thing* (*Hazlo que debes*), de Spike Lee. En el primer, la revolta és individual, mentre que en el segon, col·lectiva; en ambdós, contra un sistema que es percep injust.

El mes de juny més calorós des que hi ha registres ha culminat, a Sabadell, amb unes "baralles campals sense precedents", tal com titulava el Diari a la seva portada de dissabte. Són fets lamentables i que cal condemnar sense matisos. Són fets, a més, molt negatius per a la reputació, portes enfora, de la nostra ciutat. Tot el meu suport a l'alcaldeessa davant de les amenaces rebudes.

Ara bé, no podem oblidar que tot va començar amb unes protestes pacífiques i legítimes de veïns desesperats. Veïns que es lleven, ben d'hora ben d'hora, per anar

a treballar i poder pagar els seus lloguers, les seves hipoteques i els seus impostos. Veïns que veuen que el sistema no és just, almenys per a ells.

Per frenar l'extrema dreta, queden molt bé els discursos, les xapes i les samarretes. Tanmateix, el millor antídoto és una administració eficaç, resolutiva i eficient. El problema de l'ocupació en aquest país és vergonyós i suposa un fracàs del sector públic (estatal i autonòmic) de l'alçada d'un campanar. Recordo un professor d'universitat holandès amb qui vaig dinar fa uns anys, en el marc d'un programa d'intercanvi europeu, i a qui vaig explicar les dades d'immobles ocupats a Espanya. El bon home es va pensar que no ens enteníem bé en anglès perquè, per ell, les xifres que li exposava no eren ni tan sols concebibles.

Malgrat la canícula, aquests dies alguns hem patit suor freda. En concret, en assabentar-nos del projecte d'un nou multicinema en una parcel·la d'ús industrial i logístic al polígon de Sant Pau del Riu-sec, juntament amb dos establiments de cuina oriental. Sembla que tenim una política industrial wok, si em permeteu la ironia.

Bromes a banda, la notícia és pèssima. Conec de primera mà el cas del Baix Llobregat i com els centres comercials a les perifèries van deprimir, fins a l'extrem, els nuclis urbans. Un dels punts forts de Sabadell, i que defineix la nostra singularitat, és la fortalesa dels comerços i els serveis en trama urbana.

Amb projectes com aquest estem jugant amb foc...

En primer lloc, suposa una clara amenaça per als dos cinemes històrics, que constitueixen un gran actiu de ciutat. En segon lloc, el comerç local també en sortirà perjudicat. En tercer lloc, es generarà un impacte negatiu en mobilitat. I, per acabar, sacrificuem sòl industrial en un moment en què, precisament, cal impulsar activitat d'alt valor afegit.

Aquest gerro d'aigua freda, manllevant l'expressió del clarividenc i ben informat Manel Camps, convida a la reflexió. Ens mostra la influència dels plans urbanístics sobre l'estructura econòmica d'una ciutat i de com poden projectar efectes perversos a dècades vista. Les herències, és clar, consten d'actius i de passius. I tot fa pensar que ens haurem d'empassar aquest enorme passiu. Costarà de digerir-lo.

Deixeu-me acabar amb optimisme. La portada de la darrera edició del prestigiós suplement dominical de *La Vanguardia* titulava "El Vallès demana pas". Un reportatge sobre la plataforma Fem Vallès, per la qual sempre hem apostat des del CIESC, que reivindica més descentralització a l'hora de planificar inversions i infraestructures. El Vallès conté la meitat de les 500 principals empreses industrials de Catalunya i aporta 25% del valor afegit brut industrial. Una causa justa per la qual val la pena suar tant com faci falta.